

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 10C/170/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110250804
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Káčerová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2017:1110250804.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I pred sudkyňou JUDr. Danou Káčerovu v právnej veci žalobcu: T.Á. U., Q. R. XXXX/XX, XXX XX Q. zastúpeného: JUDr. Vladimír Poch, advokát, so sídlom Hviezdoslavova č. 3, 085 01 Bardejov proti odporcovi: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, 813 11 Bratislava o náhradu škody, o náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej sume 25.001,55 € takto

rozhodol:

Súd žalobu v celom rozsahu z a m i e t a .
Súd žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 31.12.2010 sa pôvodne voči žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky domáhal, aby súd zaviazal žalovaného odporcu - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky na zaplatenie sumy 25.001,55 €, ktorá pozostáva zo sumy 9.250,22 €, z ušlého zisku vo výške 3.651,33 €, zo sumy 2.100,- € titulom tlmočného za preklady z nemeckého jazyka do jazyka slovenského. Táto suma obsahuje náklady a výdavky spojené s viacnásobným vycestovaním do Rakúska a Českej republiky, telefonické výdavky a iné výdavky a náklady. Uplatnená suma zahŕňa aj sumu 10.000,- € titulom nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená nesprávnym úradným postupom orgánom verejnej moci a zároveň porušením povinnosti orgánom verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote.

2. Súd vo veci rozhodol rozsudkom 10C 170/2010-96 zo dňa 25.1.2012 s odôvodnením, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom, ministerstvá ako ústredné správne orgány majú spôsobilosť mať práva a povinnosti, sú právnickými osobami, v zmysle ustanovenia § 18 ods. 2 písmeno d/ Občianskeho zákonníka avšak samostatne ako právnické osoby nie sú nositeľmi práv a povinností, v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. a ani v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Súd žalobu zamietol aj z dôvodu premlčania uplatneného nároku ako aj z dôvodu, že súd v civilnom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a zákonnosť úkonov realizovaných orgánmi činnými v trestnom konaní.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Co 185/2012-113 zo dňa 29.4.2016, doručeným súdu prvej inštancie dňa 14.6.2016 s odôvodnením, že odvolací súd prejednal vec v rozsahu, podľa ustanovenia § 212 ods. 1, 3 O.s.p. platného a účinného v rozhodnom období a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil z dôvodu, že rozsudok súdu prvej inštancie nebol preskúmateľný, a postupom súdu bola žalobcovi aj odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací súd konštatoval, že z obsahu žaloby a priložených listinných dôkazov vyplýva, že žalobca sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej mu podľa jeho tvrdenia nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní (ďalej OČTK) a zároveň porušením ich povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, a to v súvislosti s jeho trestným oznámením týkajúcim sa podozrenia zo spáchania trestného činu podvodu, resp. sprenevery; v súvislosti s nečinnosťou a zbytočnými prietahmi OČTK v trestnom stíhaní za trestný čin sprenevery začatom dňa 20.8.2003

voči osobe vystupujúcej pod menom Mayer, zastupujúcej spoločnosť Mayer GS MBH, Transporte u. Holzhandl, Pulkau Rakúsko, ktoré bolo nezákonne prerušené dňa 27.10.2003 a nezákonne zastavené dňa 7.7.2004 s tým, že tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci; ktoré bolo na základe usmernenia prokurátora Krajskej prokuratúry v Prešove zo dňa 11.8.2005 opätovne začaté dňa 21.9.2005 a dňa 29.3.2006 opätovne zastavené s tým, že trestné stíhanie z dôvodu premlčania je neprípustné. Odvolací súd uviedol, že žalobca v žalobe ako žalovaného označil Ministerstvo vnútra SR, Bratislava ako „orgán konajúci v mene štátu vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci“. Z obsahu žaloby je však zrejmé, že žalovaného označil ako orgán konajúci v mene štátu vo veci náhrady škody, podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá mu bola spôsobená OČTK. Odvolací súd konštatoval, že z obsahu žaloby tak vyplýval zjavný rozpor medzi skutkovým a právnym odôvodnením žaloby, ktorou bol uplatnený nárok zo zodpovednosti štátu, t.j. proti štátu, a označením žalovaného, ktorý v takýchto prípadoch je len orgánom konajúcim v mene štátu. Uvedený rozpor mal za následok nezrozumiteľnosť žaloby vo forme neurčitého nepresného označenia žalovaného subjektu. V zmysle ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p. bolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie uznesením vyzvať žalobcu na odstránenie tejto vady žaloby v určenej lehote a poučiť ho, ako treba vadu v označení žalovaného vykonať. Súd prvého stupňa však túto svoju zákonnú povinnosť nesplnil, a napriek tomu vo veci konal a rozhodol. Pritom nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bol aj jedným z dôvodov, pre ktorý súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol. Odvolací súd ďalej konštatoval, že prvostupňové konanie, ako aj samotný rozsudok súdu prvej inštancie vykazoval vady a pochybenia, tak procesného, ako aj hmotnoprávneho charakteru, ktoré znemožňovali odvolaciemu súdu riadne preskúmanie napadnutého rozhodnutia a vyporiadanie sa s odvolacími námietkami. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení uviedol, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie sa v ňom odvoláva na zákon č. 58/1969 Zb., ako aj zákon č. 514/2003 Z.z. bez toho, aby riadne ustálil, podľa ktorého zákona posudzoval uplatnený nárok žalobcu. Na to, aby odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa bolo v súlade so zákonom, je potrebné právne posúdenie vykonať tak, aby boli ozrejmene všetky podmienky a náležitosti tvoriace podstatu právneho inštitútu (v tomto prípade náhradu škody a nemajetkovej ujmy), ktorý tvorí podklad pre rozhodnutie vo veci. Odvolací súd konštatoval, že napadnutým rozsudkom došlo k odňatiu zákonom garantovaného práva strán sporu, a to práva na logické, konzistentné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu, čoho následkom bola jednak nemožnosť náležitej argumentácie žalobcu ako odvolateľa pri podaní riadneho opravného prostriedku, a jednak nemožnosť odvolacieho súdu napadnuté rozhodnutie preskúmať z vecnej a obsahovej stránky. Toto právo pritom predstavuje jedno zo zákonných vyjadrení ústavného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. S prihliadnutím, napr. na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28.2.2006 možno napadnuté rozhodnutie kvalifikovať aj ako arbitrárne, nakoľko súd prvej inštancie nielenže opomenul poskytnúť účastníkom konania riadne odôvodnenie svojho rozhodnutia, ale nezaoberal sa ani protichodnými skutkovými tvrdeniami účastníkov v konaní, a svoj právny záver nezdôvodnil zo všetkých zákonných hľadísk. Odvolací súd konštatoval, že nárokom žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy sa súd prvej inštancie zjavne ani nezaoberal. Odvolací súd rovnako považoval za pochybenie súdu prvej inštancie, že vôbec neskúmal, a teda ani nevyhodnocoval tvrdenia žalobcu ohľadne existencie priesťahov OČTK v predmetnom trestnom konaní.

4. Úlohou súdu prvej inštancie, v zmysle zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, bolo vyzvať žalobcu, aby odstránil neurčitost' žaloby vo vzťahu k jej obsahu a označenia žalovaného subjektu a zároveň úlohou súdu prvej inštancie bolo zaoberať sa uplatneným nárokom žalobcu v rozsahu jeho žaloby a rozsudok vo veci náležite odôvodniť.

5. Súd uznesením č. k. 10C 170/2010-119 zo dňa 16.1.2017 žalobcu vyzval na odstránenie vád žaloby.

6. Žalobca súdu dňa 31.1.2017 doručil písomné podanie, v zmysle ktorého uviedol, že zákon č. 514/2003 Z. z. v ustanovení § 4 ustanovuje, ktorý orgán koná v mene štátu vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci. Vzhľadom na uvedené, keďže sa žalobca domáha náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. voči štátu, žalobca odstránil neurčitost' žaloby doručenej Okresnému súdu Bratislava I dňa 31.12. 2010 a to tak, že označil žalovaného v zmysle ust. § 4 citovaného zákona tak, že žalovaným je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, zároveň súdu doručil upravený obsah žaloby.

7. Žalobca v žalobe (doručenej súdu dňa 31.1.2017) uviedol, že v mesiaci október 2001 oslovil Obvodné oddelenie Policajného zboru v Bardejove, kde chcel svoje podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu riadne omámiť. Pri samotnom podaní trestného oznámenia službukonajúci policajt povedal, že takéto oznámenie v spojitosti s cudzinou nemôže prijať, odmietol čokoľvek spísať a odporučil žalobcovi, aby podal predmetné trestné oznámenie na Okresnú prokuratúru v Bardejove. Žalobca

trestné oznámenie Okresnej prokuratúry v Bardejove doručil dňa 2.11.2001. Okresná prokuratúra vec vedenú pod. č. Pn 2122/01-6 postúpila dňa 22.11.2001 Obvodnému oddeleniu PZ v Bardejove s tým, že žalobcu aj písomne vyrozumela. Žalobca v žalobe uviedol, že predmetné trestné oznámenie mal prijať službukonajúci policajný orgán. K trestnému činu podvodu malo dôjsť potom, čo firma GRAF-PROREZ, s miestom podnikania Štefaniková 76, Bardejov dopravila v mesiaci január 2001 vagónom číslo 31565962731-1 firme MAYER GS MBH Transporta u Holzhandl, Neubruch 1, 3741, Pulkau Austria, bukovú guľatinu v množstve 38 m² bez kôry. Predmetná zásielka opustila územie SR dňa 27.01.2001 a následne bola príjemcom - firmou MAYER prevzatá. Spoločne s drevnou hmotou bola zaslaná firme MAYER aj faktúra č. 2/1/2001 na sumu 79.800,- ATS (8.407,53 €). Faktúra nebola firmou MAYER zaplatená ani po opakovaných urgenciách. V mesiaci máj žalobca vycestoval do Rakúska, kde od firmy MAYER získal potvrdenie vystavené dňa 31.01.2001, z obsahu ktorého zistil, že bola zaplatená iba časť z fakturovanej sumy z Fakt. Č. 2/1/2001 vo výške 57.200,-ATS z celkovej fakturovanej čiastky 79.800,- ATS (8.407,53 €). Žalobca v žalobe uviedol, že suma 57.200,- ATS nebola uhradená žalobcovi, ale firme A. U., s miestom podnikania 69671 Blatnice, p. Sv. Aut. 576. Česká republika, s ktorou žalobca nebol v žiadnom zmluvnom vzťahu. Žalobca v žalobe uviedol, že spoločnosťou MAYER došlo k trestnému činu podvodu. Žalobca v žalobe opísal chronológiu postupu Orgánov činných v trestnom konaní po podaní trestného oznámenia až po prerušenie trestného stíhania. Rozhodnutie o prerušení konania, podľa žalobcu, bolo na nepodloženom a nepravdivom tvrdení policajného orgánu. Žalobca v žalobe taktiež uviedol, že sa zdržiaval v zahraničí a nepodal opravný prostriedok voči predmetnému uzneseniu. Žalobca 26.3.2005 podal sťažnosť na postup OČTK k rukám ministra spravodlivosti SR. Sťažnosť bola postúpená na Krajské riaditeľstvo PZ v Prešove, ktorým žalobca bol o tomto postupe písomne vyrozumiený dňa 26.7.2005. Časť sťažnosti, kde žalobca poukazoval na to, že nesúhlasí s postupom policajného orgánu OO PZ Bardejov, ktoré pod č. ORP:29-39/PP-2-2001 trestné oznámenie žalobcu neprijal, bola po prešetrení vyhodnotená ako neopodstatnená. Následne bol žalobca listom Krajskej prokuratúry v Prešove, Č. j. 2KPt556/04-19, zo dňa 11.8.2005 vyrozumiený o tom, že bol preskúmaný vyšetrovací spis OR PZ úradu justičnej a kriminálnej polície v Bardejove sp. zn. OÚ JP - 180/2003, ako aj dozorný spis Okresnej prokuratúry v Bardejove a bolo zistené, že zastavenie trestného stíhania vyšetrovateľom bolo predčasné, nakoľko neboli vykonané všetky dôkazy, na základe ktorých by bolo možné meritorne rozhodnúť, resp. odstúpiť trestné konanie do cudziny. Okresná prokuratúra v Bardejove bola usmernená krajským prokurátorom v tom, že má následne začať trestné stíhanie a vykonať bez prietahov všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy. V mesiaci marec a apríl 2006 žalobca od OR PZ úradu justičnej a kriminálnej polície v Bardejove ČVS: ORP- 380/0EK - BJ-2005 zo dňa 29.03.2006 dostal uznesenie, ktorým, podľa ustanovenia § 215, ods.1, písm. g/ Trestného poriadku, trestné stíhanie, ktoré bolo začaté pre trestný čin sprenevery podľa ustanovenia § 248 odst. 3 Tr. zákona bolo zastavené a to z dôvodu, že trestné stíhanie z dôvodu premlčania je neprípustné. Žalobca proti uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola Okresnou prokuratúrou v Bardejove uznesením č. k. Pv 908/05-31 zo dňa 28.4.2006 zamietnutá s odôvodnením, že ku skutku došlo 21.01.2001, a že, podľa ustanovenia § 9, ods. 1, písm. a/ Trestného poriadku, trestné stíhanie nemožno začať, a ak by už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať, musí byť zastavené, ak je trestné stíhanie premlčané. S týmto právnym názorom okresnej prokuratúry žalobca nesúhlasil z dôvodu, že, ak by OO PZ v Bardejove prijalo trestné oznámenie podané žalobcom a v trestnom konaní v spolupráci s OČTK v Rakúsku a Českej republike by riadne pokračovali OČTK, tak by nemohli tvrdiť, že osoba U.. A. nebola dostatočne vyhranená, keďže žalobca túto osobu opísal v trestnom oznámení. Podľa tvrdenia žalobcu osoba U.. A. vystupovala v obchodnom vzťahu žalobcu s p. Mayerom iba ako kontaktná osoba, bez akýchkoľvek oprávnení prebrať finančnú hotovosť od p. Mayera. Pán Mayer napriek tejto skutočnosti časť fakturovanej sumy žalobcom za dodávku tovaru, ktorý p. Mayer odovzdal U.. A.. Podľa názoru žalobcu neobstojí tvrdenie OČTK v uznesení o zastavení konania, že nebola dohodnutá doba splatnosti za dodaný tovar. Tento nedostatok podľa tvrdenia žalobcu sa dal odstrániť jeho výsluchom, ktorý realizovaný nebol. Žalobca taktiež uviedol, že neobstojí tvrdenie OČTK, že išlo len o obchodný vzťah. U.. A. nebol žalobcom splnomocnený na prevzatie fakturovanej sumy za dodaný tovar p. Mayerovi. Podľa názoru žalobcu konanie U.. A. napĺňa znaky trestného činu, buď podvodu alebo sprenevery. Žalobca v žalobe uviedol, že U.. A. od samého začiatku mal úmysel prevziať peniaze od p. Mayera a prevzaté peniaze odmietol podľa tvrdení žalobcu priznať. Žalobca v žalobe uviedol, že peniaze sa rozhodol vymáhať od podozrivých osôb cestou podania trestného oznámenia. Podľa tvrdení žalobcu však OČTK v samotnom konaní nevykonali takmer nič preto, aby zistili skutočný stav veci a zaistili páchatel'a. Žalobca v žalobe konštatoval, že aj Okresná prokuratúra v Bardejove pochybila v rámci výkonu dozoru ako aj vydaním uznesenia, ktorým odmietla sťažnosť žalobcu ako neopodstatnenú s odôvodnením, že trestné stíhanie muselo byť zastavené. Žalobca v žalobe konštatoval, že OČTK nevykonali dôkazné procesné úkony pre ktoré zákon

určuje presné pravidlá a postupy v dôsledku čoho konali v rozpore s normami Trestného poriadku, čím zapríčinili, že žalobcovi vznikla škoda, ku vzniku ktorej podľa tvrdení žalobcu by nedošlo, ak by zo strany policajných orgánov boli dodržané presné pravidlá a postupy. Žalobca uznesenie vyšetrovateľa, ktorým zastavil trestné konanie pre premlčanie a uznesenie prokurátora, ktorým odmietol sťažnosť žalobcu voči uzneseniu o zastavení konania považuje za nezákonné rozhodnutie. Žalobca požiadal Ministerstvo vnútra SR o predbežné prerokovanie nároku, ktoré však predmetnú žiadosť odstúpilo Ministerstvu spravodlivosti SR. Ministerstvo spravodlivosti SR v odpovedi, doručenej žalobcovi, namietlo svoju pasívnu vecnú legitimitáciu. Žalobca si svoj nárok aj napriek odpovedi MS SR uplatnil voči Slovenskej republike zastúpenej MS SR. Žalobca v žalobe uviedol, že je presvedčený, že postup polície je od samotného začiatku nesprávny predovšetkým v tom, že zo strany polície neboli vo veci vykonané adekvátne zákonné opatrenia napriek tomu, že podozrivá osoba bola zo strany žalobcu jasne označená, nedošlo k odhaľovaniu trestnej činnosti, ale k zbytočným prietahom zo strany policajných orgánov.

8. Žalovaná súdu dňa 13.4.2017 doručila písomné vyjadrenie k žalobe, v ktorom vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku, s poukazom na rozhodnutie NS SR zo dňa 24.9.2009, sp. zn. 3Cdo 309/2008, v zmysle ktorého žalovaná namietla, že žalobca až po siedmich rokoch od podania žaloby za žalovaný subjekt označil štát v zastúpení štátneho orgánu. Žalovaná mala za to, že postupom žalobcu nedošlo k oprave označenia žalovaného subjektu, ale ide, celkom nepochybné, o označenie nového subjektu, ktorý v konaní doteraz nevystupoval. Žalovaná poukázala na obsah pôvodne doručenej žaloby žalobcom súdu dňa 31.12.2010, ktorou žalobca sa domáhal náhrady škody aj nemajetkovej ujmy iba od Ministerstva vnútra SR. Žalovaná pri svojej argumentácii poukázala na obsah Civilného sporového poriadku, ktorým sa vypustila možnosť zámeny strán sporu, tak ako ju umožňoval OSP v ustanovení § 92 ods. 4 a ods. 5. V konradiktórnom spore má byť nedostatok vecnej legitimitácie, v čase začatia konania, riešený výlučne novým sporom a nie pokračovaním pôvodného sporu. Žalovaná v tejto súvislosti vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku tak v trojročnej subjektívnej lehote ako a desaťročnej objektívnej lehote. Žalovaná namietla aj výšku uplatneného nároku v tom smere, že žalobca si upravenou žalobou uplatňuje sumu 25.001,55 € titulom náhrady škody a sumu 10.000,- € titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Vo vzťahu k takto uplatnenej nemajetkovej ujme žalovaná vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku tak v trojročnej subjektívnej lehote ako aj v desaťročnej objektívnej lehote. Žalovaná taktiež vo vyjadrení k žalobe namietla, že Ministerstvo spravodlivosti SR nie je oprávnené žalovanú Slovenskú republiku v konaní zastupovať, s poukazom na ustanovenie § 27 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. Zo žaloby vyplýva, že žalobca sa domáha náhrady škody v dôsledku vydania nezákonných rozhodnutí vyšetrovateľa a prokurátora a v dôsledku nesprávneho úradného postupu polície. Žalovaná uviedla, že vychádzajúc z obsahu žaloby za nezákonné rozhodnutia žalobca označil upovedomenie o neprijatí oznámenia riaditeľa OO PZ v Bardejove zo dňa 20.12.2001 č. p. ORP-29-36/PP-2-01; uznesenie vyšetrovateľa OÚJP PZ v Bardejove zo dňa 20.08.2003 Č. 180/2003 o prerušení trestného stíhania; uznesenie vyšetrovateľa ÚJKP PZ v Bardejove zo dňa 29.03.2006 č. ORP-380/0EK- BJ-2005, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie ako aj uznesenie prokurátora OP v Bardejove zo dňa 28.04.2006, sp. zn. Pv 908/05-31, ktorým bola zamietnutá sťažnosť žalobcu proti uzneseniu, ktorým trestné konanie bolo zastavené. Za nesprávny úradný postup žalobca v žalobe označil neprijatie trestného oznámenia príslušníkom PZ v Bardejove dňa 30.10.2001, nečinnosť polície, nevykonanie nevyhnutných procesných úkonov a prietahy v konaní policajných orgánov. Vzhľadom na citovaný obsah žaloby oprávneným subjektom Slovenskú republiku v konaní zastupovať je Ministerstvo vnútra SR. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je upravená ustanovením § 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý zároveň vymedzuje príslušnosť štátneho orgánu konať vo veci zodpovednosti za škodu, ktorá bola spôsobená pri výkone verejnej moci. Vychádzajúc z ustanovenia § 4 ods. 1 písmeno a/, body 1.,2.,3. zákona č. 514/2003 Z. z. je zrejmé, že pokiaľ ide o namietané nezákonné rozhodnutia vydané za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. a namietaný nesprávny úradný postup, Ministerstvo spravodlivosti SR nie je orgánom oprávneným v konaní zastupovať štát, keďže sa namietaného nesprávneho úradného postupu nedopustil subjekt v pôsobnosti Ministerstva spravodlivosti SR a zároveň ani žiadne z namietaných nezákonných rozhodnutí nebolo vydané subjektom v pôsobnosti Ministerstva spravodlivosti SR. Žalobca v žalobe uviedol, že mu bola spôsobená škoda vydaním nezákonných rozhodnutí vyšetrovateľa a prokurátora a nesprávnym úradným postupom policajta, vyšetrovateľa, pričom žiaden z týchto subjektov nepatrí do pôsobnosti Ministerstva spravodlivosti SR. Zo žaloby nevyplýva a žalobca to ani netvrdí, že by mu bola škoda spôsobená zo strany súdu. Navyše trestné konanie bolo zastavené ešte v prípravnom konaní vyšetrovateľom, t. j. pred tým, než by do úvahy pripadal akýkoľvek úkon súdu. Žalovaná taktiež uviedla, že v právnej veci žalobcu v žiadnom prípade nie je možné aplikovať ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že pokiaľ ide o nárok na náhradu škody vyplývajúci z trestného konania,

ani nemôže dôjsť k situácii, že by bolo potrebné aplikovať práve ust. § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., čiže by prišlo k situácii, že by nebolo možné určiť príslušný orgán štátu, podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a to z toho dôvodu, že zákon č. 514/2003 Z. z. jasne definuje v ustanovení § 4 ods. 1 orgány oprávnené konať v mene štátu. Orgánom konajúcim v mene štátu je orgán, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal alebo ktorého nesprávnym úradným postupom škoda vznikla, pričom v trestnom konaní do úvahy pripadajú tri orgány - vyšetrovateľ, prokurátor a súd. Právna úprava obsiahnutá v § 4 ods. 1 písm. a), bod 1, písm. b) a písm. f) je z pohľadu zodpovednostných vzťahov za škodu spôsobenú v trestnom konaní úplne vyčerpávajúca, zahŕňa všetky do úvahy pripadajúce subjekty možnej zodpovednosti, ktoré participujú v rámci trestného konania. Na základe uvedeného má žalovaná za to, že na právnu vec žalobcu nie je možné aplikovať ust. § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalovaná vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcom, titulom nezákonných rozhodnutí vydaných pred rokom 2004 v trestnej veci vyvolanej žalobcom, uviedla, že nárok treba posúdiť podľa zákona č. 58/1969 Zb.. Žalobca namieta nezákonnosť neprijatia oznámenia zo dňa 20.12.2001, č. p. ORP-29-36/PP-2 01, ktorým riaditeľ OO PZ v Bardejove neprijal trestné oznámenie žalobcu. Predmetné rozhodnutie pre nezákonnosť zrušené nebolo a preto nie je daný základ nároku s poukazom na ustanovenia § 4, ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.. Žalobca namieta tiež nezákonnosť uznesenia vyšetrovateľa OÚJP PZ v Bardejove č. 180/2 20.08.2003, ktorým vyšetrovateľ rozhodol o prerušení trestného stíhania. Žalobca v žalobe uviedol, bol listom Krajskej prokuratúry v Prešove č. j. 2KPt556/04-19 zo dňa 11.08.2005 vyrozumený, že bol preskúmaný vyšetrovací spis OÚJP PZ v Bardejove č. 180/2003 a bolo zistené, že prerušenie trestného stíhania vyšetrovateľom bolo predčasné. Sám žalobca v žalobe uviedol, že voči predmetnému uzneseniu nepodal opravný prostriedok z dôvodu, že sa zdržiaval v zahraničí, čím nie je splnená podmienka, ktorú predpokladá ustanovenie § 3 zákona č. 58/1969 Zb.. Zároveň, aj ak Krajská prokuratúra v Prešove mala po preskúmaní vyšetrovacieho spisu OÚJP v Bardejove za to, že prerušenie trestného stíhania bolo predčasné, nie je možné uznesenie o prerušení trestného stíhania považovať za nezákonné rozhodnutie, ktoré taktiež nikdy nebolo zrušené pre nezákonnosť (§ 4 zák. č. 58/1969 Zb.). Žalobca za ďalšie nezákonné rozhodnutia označil v žalobe uznesenie vyšetrovateľa ÚJKP PZ v Bardejove zo dňa 29.03.2006 č. ORP-380/0EK-BJ-200S, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie ako aj uznesenie prokurátora OP v Bardejove zo dňa 28.04.2006, sp. zn. Pv 908/05-31, ktorým zamietol sťažnosť žalobcu voči uzneseniu o zastavení trestného stíhania zo dňa 29.03.2006. Uvedené rozhodnutia boli vydané po 01.07.2004, a teda je potrebné vo vzťahu k nim aplikovať ustanovenie § 6 zákona č. 514/2003 Z. z.. Rozhodnutia však pre nezákonnosť zrušené neboli a preto nie je daný základ uplatneného nároku žalobcom. Žalovaná vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku na náhradu škody titulom nezákonných rozhodnutí, na základe ktorých si žalobca uplatňuje nárok s poukazom na ustanovenia § 22 zákona č. 58/1969 Zb., ako aj s poukazom na ustanovenie § 19 zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalobca žalobu súdu doručil dňa 31.12.2010 a akýkoľvek nárok sa premlčal v trojročnej subjektívnej dobe. K premlčaniu nároku žalobcu v 3-ročnej subjektívnej premlčacej dobe, titulom upovedomenia o neprijatí oznámenia riaditeľa OO PZ v Bardejove zo dňa 20.12.2001 prišlo dňa 21.12.2004. Ak žalobca namieta nezákonnosť uznesenia vyšetrovateľa o prerušení trestného stíhania, dorúčením listu Krajskej prokuratúry v Prešove č. j. 2KPt 556/04-19 zo dňa 11.08.2005 sa dozvedel o tom, že prerušenie trestného stíhania bolo predčasné a teda k premlčaniu nároku žalobcu prišlo dňa 12.08.2008, resp. 3 roky od doručenia listu Krajskej prokuratúry v Prešove žalobcovi. Pokiaľ ide o namietané nezákonné uznesenie vyšetrovateľa zo dňa 29.03.2006, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie a žalobcova sťažnosť bola voči nemu zamietnutá uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bardejov zo dňa 28.04.2006 prišlo k premlčaniu nároku žalobcu dňa 29.04.2009. Zo žaloby vyplýva, že žalobca doručoval listovú zásielku Ministerstvu vnútra SR, ktorá však nebola v odbernej lehote prevzatá. Následne žalobcovi generálny riaditeľ kancelárie ministra vnútra SR, listom zo dňa 04.01.2007 oznámil, že podanie žalobcu bolo odstúpené na vybavenie sekcii legislatívy a vonkajších vzťahov Ministerstva vnútra SR, odboru právnych služieb. Listom zo dňa 16.02.2007 malo byť žalobcovi oznámené, že celý prípad o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bol postúpený z dôvodu príslušnosti Ministerstvu spravodlivosti SR. Ministerstvo vnútra SR opakovanú žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody listom zo dňa 11.01.2010 postúpilo Ministerstvu spravodlivosti SR, ktoré žalobcovi, listom zo dňa 18.01.2010 oznámilo, že štátny orgán oprávnený v konaní zastupovať štát je Ministerstvo vnútra SR. Ak teda žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody titulom nezákonných rozhodnutí, premlčacia doba žalobcu počas 6 mesiacov predbežného prerokovania jeho nároku na náhradu škody spočívala. Subjektívna 3- ročná premlčacia doba žalobcu na uplatnenie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia uplynula žalobcovi najneskôr dňa 29.10.2009, pričom však žalobca žalobný návrh na súd prvej inštancie podal až dňa 31.12.2010, t. j. po uplynutí 3-ročnej subjektívnej premlčacej doby. Podľa žalovanej teda z uvedeného vyplýva, že už pôvodný žalobný

návrh voči Ministerstvu vnútra SR bol podaný po uplynutí subjektívnej premlčacej doby, čo znamená, že nárok voči novému subjektu, t. j. štátu v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR je celkom zjavne premlčaný v 3-ročnej subjektívnej premlčacej dobe, ako aj v objektívnej 10-ročnej premlčacej dobe, ktorá žalobcovi uplynula najneskôr dňa 29.04.2016, a to tak podľa zákona č. 58/1969 Zb. ako aj podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalovaná vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcom titulom nesprávneho úradného postupu taktiež poukázala, že na prejednávajúcu vec je potrebné aplikovať oba zákony aj napriek tomu, že zákon č. 58/1969 Zb. neobsahuje definíciu nesprávneho úradného postupu. Žalovaná má za to, že žaloba je aj v tom smere nedôvodná. Žalobca v žalobe jednoznačne a presne neuvádza, v čom konkrétne má nesprávny úradný postup príslušníkov PZ alebo vyšetrovateľa spočívať, aké ustanovenie Trestného zákona, resp. Trestného poriadku bolo porušené, aké nevyhnutné procesné úkony neboli vykonané. Zároveň namieta aj prieskumy v trestnom konaní, avšak žalobca neuvádza, konkrétne ktorý orgán sa namietaných prieskumov mal dopustiť ako ani kedy k prieskumom malo dochádzať. So žalobným návrhom žalobca nepriložil žiaden dôkaz konštatujúci existenciu nesprávneho úradného postupu alebo prieskumov v prípravnom konaní a ani v samotnej žalobe žalobca netvrdí, že by podával žiadosť o preskúmanie postupu príslušníka PZ alebo vyšetrovateľa. Žalovaná aj vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcom titulom nesprávneho úradného postupu vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku. K zamietnutiu sťažnosti žalobcu voči uzneseniu o zastavení trestného stíhania prišlo dňa 28.04.2006. Na základe uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry v Bardejove je zrejmé, že prípadný nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní mohol trvať len do 28.04.2006. Aj v prípade posúdenia nesprávneho úradného postupu, podľa zákona č. 514/2003 Z.z., k premlčaniu nároku na náhradu škody v 3-ročnej subjektívnej premlčacej dobe, titulom nesprávneho úradného postupu, prišlo najneskôr dňa 29.04.2009, pričom žalobný návrh bol podaný na súd prvej inštancie až dňa 31.12.2010 voči Ministerstvu vnútra SR, t. j. po uplynutí 3-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Žalobný návrh voči štátu v zastúpení štátnym orgánom bol podaný až dňa 31.01.2017, t. j. po uplynutí nielen 3-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty, ale aj po uplynutí 10-ročnej objektívnej premlčacej lehoty. Žalovaná vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody uviedla, že žalobca vznik skutočnej škody vo výške 8.407,53 € nad všetky pochybnosti nepreukázal, pričom nie je zrejmé, na základe čoho sa domáha náhrady skutočnej škody vo výške 9.250,22 €, ak mu škoda mala vzniknúť škoda vo výške 8.407,53 € a zároveň žalobca nepreukázal uplatnenú škodu vo výške 2.100,- € ani ďalšie náklady. Taktiež žalovaná k uplatnenému nároku titulom ušlého zisku v sume 3.651,33 € uviedla, že žalobca v konaní nepreukázal nárok titulom ušlého zisku. Žalovaná taktiež spochybnila uplatnený nárok žalobcom na náhradu nemajetkovej ujmy. Zákon č. 58/1969 Zb. ani neumožňuje takýto nárok priznať, ibaže by išlo o obmedzenie osobnej slobody, čo u žalobcu nenastalo. Zákon č. 514/2003 Z. z. presne definuje podmienky priznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, no žalobca tento nárok neosvedčil a taktiež žalovaná v závere písomného vyjadrenia k žalobe uviedla, že žalobca nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi vznikom uplatnených nárokov a nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu, ktorú ani preukázať nemohol, keďže žiadne z rozhodnutí pre nezákonnosť neboli zrušené a žalobca nešpecifikoval konkrétny nesprávny úradný postup OČTK.

9. Žalobca počas vedenia konania zotrval na obsahu žaloby doručenej súdu dňa 31.1.2017.

10. Žalovaná počas vedenia konania namieta, že žalobca, ak má nárok na náhradu škody voči tretím osobám, resp. nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nemôže sa úspešne domáhať nároku na náhradu škody voči štátu.

11. Podľa ustanovenia § 1 ods.1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 2 cit. zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 cit. zákona, ak bola žiadosť o predbežné prerokovanie podaná na ústrednom orgáne, ktorý nie je príslušný, postúpi ju orgánu príslušnému. Účinky podania žiadosti sa v tomto prípade zachovávajú.

Podľa ustanovenia § 10 cit. zákona, ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa ustanovenia § 22 ods.1 cit. zákona právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 22 ods. 2 cit. zákona najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

Podľa ustanovenia § 22 ods. 3 cit. zákona, ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie.

Podľa ustanovenia § 1, písmeno a/,c/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov(platného a účinného v rozhodnom období - ku dňu právoplatného zastavenia trestného konania) tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

Podľa ustanovenia § 2, pís. a/,b/ bod 1. cit. zákona na účely tohto zákona výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb; orgán verejnej moci je štátny orgán,

Podľa ustanovenia § 4 ods.1, písmeno a/ bod 1.; písmeno b/; písmeno e/ cit. zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak,

b)Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru, 3)

e) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu 4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,

Podľa ustanovenia § 15 ods.1 cit. zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa ustanovenia § 16 ods. 1 cit. zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa ustanovenia § 17 ods.1 cit. zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 2 cit. zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadošťačením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa ustanovenia § 19 ods.1 cit. zákona právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 2 cit. zákona najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 3 cit. zákona, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa ustanovenia § 27 ods.1 cit. zákona zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa ustanovenia § 27 ods. 2 cit. zákona zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

12. Súd riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu vyzval žalobcu, aby zosúladiť znenie obsahu žaloby s označením žalovaného (bod 5 odôvodnenia rozsudku). Tak ako súd uviedol v bode 6.

odôvodnenia rozsudku, žalobca v písomnom podaní doručenom súdu dňa 31.1.2017 (č. I. 120) označil žalovaného tak, že žalovaným je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a zároveň súdu oznámil, že nároku na náhradu škody, ušlého zisku a nároku na priznanie nemajetkovej ujmy sa domáha podľa zákona č. 514/2003 Z.z..

13. Súd riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu nevyhodnotil obsah podania žalobcu doručného súdu dňa 31.1.2017 za podanie voči novému subjektu vo vzťahu, ktorému sa právo žalobcu premlčalo tak v subjektívne ako aj v objektívnej premlčacej dobe. Súd písomné podanie žalobcu doručné súdu dňa 31.1.2017 vyhodnotil v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu ako podanie, ktorým žalobca opravil označenie žalovaného subjektu, teda súd považoval podanie iba za odstránenie vady žaloby vo vzťahu k neúplnému označeniu žalovaného.

14. Žalovanou v konaní je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR. Podľa názoru súdu žalovanú malo zastupovať aj Ministerstvo vnútra SR z dôvodu, že časť trestného stíhania bola realizovaná už za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z.. Ide o konanie podľa Civilného sporového poriadku, žalobca je zastúpený advokátom, nejde o konanie upravené Civilným mimosporovým poriadkom, v ktorom by súd mal vyžadovať povinnosť.

15. Žalobca požiadal Ministerstvo vnútra SR o predbežné prerokovanie nároku, ktoré žiadosť odstúpilo Ministerstvu spravodlivosti SR, ktoré však nárok žalobcu neprerokovalo, iba žalobcu upovedomilo o tom, že nie je vo veci pasívne vecne legitímovaný subjekt na jej prerokovanie v čase jej doručenia.

16. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak pôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom k tomu, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie, napr. výšky bezdôvodného obohatenia, škody a podobne (viď napr. R 29/1983). Poškodený, tak ako veriteľ, musí sledovať plynutie premlčacích lehôt tak, aby svoje právo v stanovenej lehote vykonal alebo uplatnil žalobou proti povinnej osobe na súde.

17. Súd žalobu zamietol z dôvodu, že žalovaná sa dovolala premlčania uplatnených nárokov žalobcom v trojročnej subjektívnej dobe. Súd plynutie lehôt posúdil tak podľa zákona č. 58/1969 Zb. ako aj podľa zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že trestné konanie bolo vedené za účinnosti oboch zákonov. Trestné konanie bolo právoplatne zastavené uznesením zo dňa 29.3.2006 ČVS: ORP-380/OEK-BJ-2005 vydaným Okresným riaditeľstvom v Bardejove. Sťažnosť žalobcu voči predmetnému uzneseniu bola uznesením Okresnej prokuratúry v Bardejove č.k. Pv 908/05-31 zo dňa 28.4.2006 zamietnutá. Predmetné uznesenie bolo doručené žalobcovi dňa 12.5.2006, čo mal súd preukázané obsahom pripojeného spisu Krajskej prokuratúry v Prešove 2KPt 556/04, ako aj z vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, Bardejov ČVS:ORP-380/OEK-BJ-2005. Od tohto momentu najneskôr začala žalobcovi plynúť premlčacia doba tak na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím ako aj nesprávnym úradným postupom (aj keď by sa dala premlčacia doba počítat' od jednotlivých rozhodnutí na základe ktorých si žalobca nárok uplatňuje a namietaných nesprávných úradných postupov žalobcom, ktoré by však uplynuli podstatne skôr). Subjektívna 3-ročná premlčacia doba žalobcu na uplatnenie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia ako aj titulom nesprávneho úradného postupu uplynula žalobcovi dňa 12.5.2009 tým, že žalobca požiadal Ministerstvo vnútra SR o predbežné prerokovanie nároku podaním zo dňa 10.10.2006 (účinne doručeným) premlčacia doba začala spočívať. Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 19.1.2007 oznámilo žalobcovi, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola postúpená na vybavenie Sekcii legislatívy a vonkajších vzťahov Ministerstva vnútra SR, odboru právnych služieb v Bratislave (č. I. spisu 22). Ministerstvo vnútra SR - Sekciou legislatívy a vonkajších vzťahov bolo žalobcovi listom zo dňa 16.2.2007 oznámené, že vec postúpilo Ministerstvu spravodlivosti SR na prerokovanie. Ministerstvo spravodlivosti SR žalobcovi listom zo dňa 18.1.2010 oznámilo, že vec mala byť prerokovaná Ministerstvom vnútra SR. Doručenie listu Ministerstva spravodlivosti SR nebolo medzi stranami sporné a v tomto smere nebolo žalobcom navrhnuté vykonanie žiadneho dôkazu. Teda súd k premlčacej dobe (nie však k dátumu 12.5.2009, ale k dátumu 18.1.2010, kedy bol listom Ministerstva spravodlivosti SR oznámený žalobcovi výsledok

predbežného prerokovania nároku - písomné vyjadrenie žalovaného, ktorého obsah žalobca počas konania nespochybnil) pripočítal čas šiestich mesiacov odo dňa 18.1.2010 a nie odo dňa 12.5.2009 (čo by bolo možno matematicky správnejšie, ale zákon presne neuvádza, od ktorého dátumu má byť doba šiestich mesiacov počítaná, tak súd z opatrnosti túto dobu začal počítať až odo dňa 18.1.2010) - tak premlčacia doba uplynula dňa 18.7.2010, pričom však žalobca žalobu súdu prvej inštancie doručil až dňa 31.12.2010, t. j. po uplynutí 3- ročnej subjektívnej premlčacej doby predĺzenej o čas šiestich mesiacov. Z uvedeného vyplýva, že už pôvodný žalobný návrh voči Ministerstvu vnútra SR bol podaný po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty, čo znamená, že nárok voči označenému subjektu, t. j. štátu v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti je celkom premlčaný v 3- ročnej subjektívnej premlčacej lehote, tak podľa zákona č. 58/1969 Zb. ako aj podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Súd konštatuje že došlo k premlčaniu aj nároku na priznanie nemajetkovej ujmy z dôvodu, že ide o majetkové právo, ktoré taktiež, ak nie je uplatnené včas, sa premlčí. Vznik nemajetkovej ujmy si žalobca odvodzoval v súvislosti s vedením trestného konania, ktoré bolo právoplatne skončené dňa 12.5.2006, teda od tohto momentu začala žalobcovi plynúť premlčacia doba vo vzťahu k uplatnenému nároku, ktorá uplynula dňa 12.5.2009 a žaloba bola súdu doručená žalobcom až dňa 31.12.2010.

18. Žalovaná sa premlčania uplatnených nárokov žalobcom v konaní dovolala a súd z dôvodu hospodárnosti konania už neskúmal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu a za vznik ušlého zisku na strane žalobcu a taktiež súd neskúmal podmienky vzniku nároku žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy.

19. Ak by sa žalovaná premlčania uplatneného nároku nedovolala, súd by žalobu zamietol z dôvodu, že podľa ustálenej rozhodovacej činnosti súdov, žalobca si nárok na náhradu škody môže voči štátu úspešne uplatniť iba vtedy, ak nemôže poškodený úspešne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je povinný mu plniť titulom náhrady škody, resp. titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobca nepreukázal, že by sa účinne domáhal voči spoločnosti MAYER alebo voči U.. A. nároku na náhradu škody alebo vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobca si nárok na náhradu škody mohol uplatniť civilnou žalobou voči subjektom, ktorých označil v trestnom oznámení. Na návrh žalobcu toto civilné konanie mohlo byť prerušené z dôvodu vedenia trestného konania a po jeho ukončení, ak by jeho nárok v trestnom konaní uspokojený nebol, mohol v civilnom konaní pokračovať.

20. Podľa ustanovenia § 218 ods.1 CSP obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Vo výroku súd rozhodne tiež o nároku na náhradu trov konania, ak sa o ňom nerozhoduje samostatne.

Podľa ustanovenia § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa ustanovenia § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

21. Súd nepriznal žalovanej vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania z dôvodu, že žalovaná síce v konaní mala plný úspech avšak trovy konania jej v súvislosti s prejednávanou vecou nevznikli.

Poučenie:

proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I, písomne v dvoch vyhoveniach. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh)/ § 363 CSP/. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania/§ 364 CSP/.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci/ § 365 ods.1 CSP/.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej /§ 365 ods.2 CSP/.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania/§ 365 ods.3 CSP/.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie/ § 366 CSP/.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie.